

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਤ੍ਰੈਸਠ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼: ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ

Jeff Pippenger

2024-03-28

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਅਧਿਐਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਮਾਦੀ ਦਾਰਿਯੁਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੜਾ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਵੇਖੋ, ਫ਼ਾਰਸ ਵਿੱਚ ਹਾਲੇ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਹੋਰ ਉਠਣਗੇ; ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਧਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਯੂਨਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਭ ਨੂੰ ਉਕਸਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਾਕ੍ਰਮੀ ਰਾਜਾ ਉਠੇਗਾ, ਜੋ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਭੂਤਵ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਦ ਉਹ ਉੱਠ ਖੜੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਵੱਲ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂਤਵ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਉਖਾੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰਾਂ ਲਈ। ਦਾਨੀਏਲ 11:1-4.

ਗਾਬਰੀਏਲ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦਿਆਂ ਆਰੰਭ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਦਾਰਿਯੁਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹੀ ਸਾਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਰਿਯੁਸ ਦੇ ਭਤੀਜੇ, ਉਸ ਦੇ ਸੈਨਾਪਤੀ, ਨੇ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਨੀਏਲ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕੁਰਸ਼ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਗਾਬਰੀਏਲ ਦਾਰਿਯੁਸ ਅਤੇ ਕੁਰਸ਼ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕ ਠਹਿਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਮੀਦੀ-ਫਾਰਸੀ ਸਮਰਾਜ ਨੇ 538 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

"ਕੁਰਸ਼ ਨੇ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ 538 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਜਿੱਤ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਨੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਬਾਬਲ ਦਾ ਰਾਜ ਅਸਤਿਤਵ ਤੋਂ ਲੁਪਤ ਹੋ ਗਿਆ।" ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ, Daniel and the Revelation, 46.

ਈਸਾ ਪੂਰਵ 538 ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਲਿਖਿਆ।

"ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ [ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ] ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਗਈ ਦਰਸ਼ਨ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ, ਈ.ਪੂ. 538 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ, ਜੋ ਦਾਰਿਯੁਸ ਦਾ ਵੀ ਪਹਿਲਾ ਸਾਲ ਸੀ, ਇਸ ਅਧਿਆਇ [ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ] ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ।" ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ, Daniel and the Revelation, 205.

ਦਾਰਿਯੁਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਵਰ੍ਹਾ, ਜੋ ਬੇਲਸ਼ੱਸਰ ਦਾ ਤੀਜਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਵਰ੍ਹਾ ਸੀ, ਈਸਾ ਪੂਰਵ 538 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਲਦੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੰਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰਾ ਦੇਸ਼ ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਕੌਮਾਂ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਤਦ ਮੈਂ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੌਮ ਨੂੰ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਧਰਮਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੰਡ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਕਸਦੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਉਜਾੜ ਬਣਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ 25:11, 12.

ਦਸਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਬਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ "ਬਾਅਦ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਾਬਲ ਉਜਾੜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਸ ਤੋਂ "ਬਾਅਦ" ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਤਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਖ਼ਬਰ ਲਵਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਥਾਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ 25:10.

ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ 606 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।

“ਈ.ਪੂ. 606 ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮਾਪਤੀ ਵੱਲ ਪਹੁੰਚ ਰਹੇ ਸਨ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ 606 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 536 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਜੋ ਕਿ 538 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਬੇਲਸ਼ੱਜ਼ਰ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਦੀ ਉਜਾੜ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਰਸ ਦੀ ਤੀਜੀ ਵਰ੍ਹਾ ਸੀ। ਗਬਰੀਲ ਰਿੰਦੇਕੇਲ ਦਰਿਆ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਕੁਰਸ ਦੇ ਤੀਜੇ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਕਥਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾਰਿਯਾਵੇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਦੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 538 ਈ.ਪੂ. ਅਤੇ 536 ਈ.ਪੂ. ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਸਨ; 538 ਈ.ਪੂ. ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ 536 ਈ.ਪੂ. ਉਹ ਨਿਯੁਕਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ 538 ਈ.ਪੂ. “ਤੋਂ ਬਾਅਦ” ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਲਈ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ।

ਈਸਾ-ਪੂਰਵ 538 ਅਤੇ ਈਸਾ-ਪੂਰਵ 536—ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ; ਇੱਕ ਮੀਦੀਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਫ਼ਾਰਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਰਾਜਾ। ਅਸਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅਸਲ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅੰਤ, ਉਸ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਈਸਵੀ 538 ਤੋਂ 1798 ਤੱਕ ਬੰਧਕ ਰਿਹਾ। 1798 ਇੱਕ “ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ” ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਅਰਸਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ” ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਈਸਾ-ਪੂਰਵ 538 ਅਤੇ ਈਸਾ-ਪੂਰਵ 536, ਜੋ ਇੱਕ “ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਸ ਅਰਸੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਇਸ ਲੰਮੇ ਨਿਰਦਈ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਤਨੀ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਜਲਾਵਤਨੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਬੰਦੀਆਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ।” Prophets and Kings, 714.

ਸਾਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲੋਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ 538 ਈ.ਪੂ. ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਦਾਰਿਯਸ, ਨਾਲ ਹੀ 536 ਈ.ਪੂ. ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਕੋਰਸ, 1989 ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋ ਰਾਜੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਰੀਗਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਬੁਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਹਨ। 538 ਈ.ਪੂ. ਅਤੇ 536 ਈ.ਪੂ. ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸਮਝ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਦਾ ਇਹ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਰੀਗਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਬੁਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਸਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਦਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਸੀ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਜਨਮ ਸੀ, ਜੋ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ।

“ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਦੇ ਨਾਲ, ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਹ 1798 ਅਤੇ 1799 ਸੀ। ਫ਼ਰਾਂਸੀਸੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ 1789 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ 1799 ਵਿੱਚ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦੱਸ ਸਾਲ ਚੱਲੀ, ਆਪਣੇ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ 1798 ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਉਸ ਘਾਤਕ ਘਾਉ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਰਿੰਦੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਵੀ ਜੋ ਦਰਿੰਦੇ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਦਾਰਿਯਸ ਉਹ ਰਾਜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ “ਦੀਵਾਰ” ਰਾਹੀਂ ਅੰਦਰ ਭੇਜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਪਰਾਜਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਰੀਗਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ “ਲੋਹੇ ਦੇ ਪਰਦੇ” ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਢਾਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਪਰਾਜਿਤ ਕੀਤਾ। ਕੁਰਸ ਬੁਸ਼ ਪਹਿਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਰਸ ਨੂੰ Cyrus the Great ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਾਰਜ ਬੁਸ਼ ਪਹਿਲਾ Bush the greater ਹੈ, ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਬੁਸ਼ Bush the lesser ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋ ਤਾਰੀਖਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਬਲ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤਰ-ਸਾਲਾ ਅਵਧੀ ਈ.ਪੂ. 538 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਦਾਰਿਯੁਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਧੂਆਈ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਈ.ਪੂ. 536 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਅਤੇ ਕੁਰਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਉਹ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਅਨਸੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਚੌਦਹ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਨੇ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਵਿੱਚ ਆਗਮਨ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਤ "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਕੋਰਸ ਦੇ ਤੀਜੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਅਤੇ ਦੂਤਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੂਤ ਮੀਖਾਏਲ, ਕੋਰਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਜੇਤ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਰਿਆ ਜੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ; ਉਹ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ, ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਤੇ ਦੀਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਹ ਕੰਮ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਉੱਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ।

ਦਾਰਿਯੁਸ ਅਤੇ ਕੁਰਸ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਈਕਲ ਦਾ ਉਤਰਨਾ 1798 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ 1989 ਵਿੱਚ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਉਸੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1989 ਨੇ "ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ" ਦੀ ਅਵਧੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਵੀ ਸੀ। ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ, ਆਧੁਨਿਕ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਪਹਿਲੇ "ਕਾਦੇਸ਼" 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ ਜੋ 1989 ਵਿੱਚ "ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ" 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ, ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਜਾਂ ਦਸਵੰਧ ਹੈ, ਅਤੇ 1798 ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਤ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆ ਪਹੁੰਚੀ। ਇੱਕ ਸੌ ਛੱਬੀ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, 1989 ਵਿੱਚ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਚਲਹਤ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆ ਪਹੁੰਚੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਗਬਰਿਏਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨ ਅਤੇ ਸੁਚੇਕ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਇਤਿਹਾਸ ਕੁਰਸ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ 1989 ਵਿੱਚ। ਉੱਥੇ ਮਹਾਨ ਕੁਰਸ ਵੱਡੇ ਬੁਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਤਿੰਨ ਰਾਜੇ ਆਉਣਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਚੌਥਾ ਰਾਜਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਨਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਚੌਥਾ ਧਨਵਾਨ ਰਾਜਾ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਯੂਨਾਨ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, 1989 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੇਵਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਹੈ।

ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਸੋਗ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਸੋਗ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸੋਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਇੱਕ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਮੀਕਾਏਲ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾ ਸੱਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ (ਅਤੇ ਏਲੀਆਹ) ਘਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾੜੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੂਸਾ, (ਏਲੀਆਹ ਦੇ ਨਾਲ) "ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਆਵਾਜ਼" ਦੁਆਰਾ ਜੀ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ; ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਵੱਡਾ ਭੈ ਛਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸੁਰ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, "ਇੱਥੇ ਉੱਪਰ ਆਓ।" ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹ ਗਏ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 11:11, 12.

ਉਹ "ਵੱਡੀ ਆਵਾਜ਼" ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਮਹਾਂਦੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਹਾਂਦੂਤ ਮੀਖਾਏਲ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਇੱਕ ਗੱਜਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ, ਮਹਾਂਦੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤੁਰਗੀ ਨਾਲ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀ ਉਠਣਗੇ। 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:16.

ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਲਿਆਹ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੀ ਉੱਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇ ਦੂਤ ਦੀ "ਪਹਿਲੀ ਆਵਾਜ਼" ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦੀ "ਦੂਜੀ ਆਵਾਜ਼" ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਚਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੋਰ ਝੁੰਡ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ "ਮਰਾਹ" ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ "ਮਰੇਹ" ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਇਸਤ੍ਰੀਲਿੰਗੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ "ਕਾਰਕ" ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀ ਗਈ ਮੂਰਤ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਦਾ "ਕਾਰਣ" ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਮੇਹਰ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਵਿੱਚ, ਮੀਖਾਇਲ ਦਾ ਉਹ ਅਵਤਰਣ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੂਸਾ, ਇਲਿਆਹ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ "ਮਹਾਨ ਆਵਾਜ਼" ਨਾਲ, ਜੋ ਮਹਾਂਦੂਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਤੀਜੀ "ਆਵਾਜ਼" ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਜੋ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹਨ। ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਮੀਖਾਇਲ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜੋ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਰਚਨਹਾਰ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਪਰ ਮਹਾਂਦੂਤ ਮੀਕਾਏਲ ਨੇ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੂਸਾ ਦੇ ਦੇਹ ਬਾਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿੰਦਾਤਮਕ ਦੇਸ਼ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ, "ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੂੰ ਝਿੜਕੇ।" ਯਹੂਦਾ 7.

11 ਸਤੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ "ਸੱਚਾਈ" ਦੀ ਦਸਤਖ਼ਤ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ, ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ, ਮਹਾਂਦੂਤ ਦੀ ਮਹਾਨ ਵਾਣੀ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੀ ਮੱਧਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਚੁਣਦੇ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਦਿਉ ਕਿ 2023, 2001 ਤੋਂ ਬਾਈ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਈ ਦੇ ਸੌ ਵੀਹ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜੋ ਦਿਵਯਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਮੀਕਾਏਲ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਆਂਦੇ ਹੋਏ ਉਤਰਦਾ ਆਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਜੋ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਹੈ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

"ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਭ ਪੁਸਤਕਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪੂਰਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ। ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਮੇਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦੂਤ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, 'ਪਰ ਤੂੰ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਰੱਖ, ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਉੱਤੇ ਮੇਹਰ ਲਾ ਦੇ, ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤਕ।' ਦਾਨੀਏਲ 12:4।" Acts of the Apostles, 585.

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਜੋ ਭਾਗ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਗਿਆਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਛੇ ਆਇਤਾਂ ਹਨ; ਪਰ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਆਖਰੀ ਛੇ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

“ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਯੁੱਧ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਉਤੇਜਿਤ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਘਟਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਲਗਭਗ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਪੂਰਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਇਤਿਹਾਸ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹਿੱਸਾ ਦੁਬਾਰਾ ਦੋਹਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।” Manuscript Releases, number 13, 394.

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਕਤਾਲੀਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰੋਮੀ ਸੈਨਾਪਤੀ ਪੋਮਪੀ ਨੇ ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਬੰਧਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ।

ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵੇਗਾ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਠਹਿਰ ਨਾ ਸਕੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
ਦਾਨੀਏਲ 11:16.

ਮੈਂ ਇਸ ਆਯਤ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧਾਰ-ਬਿੰਦੂ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਮਝ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਸਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੀਜੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਅਲੈਕਜ਼ੈਂਡਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਖੰਡਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਇਤਿਹਾਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ 1989 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੌਜੂਦਾ ਯੂਕਰੇਨੀ ਜੰਗ, ਪੱਛਮ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਉੱਤੇ ਪੁਤਿਨ ਦੀ ਜਿੱਤ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਤਿਨ ਦੀ ਹਾਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

“ਭਾਵੇਂ ਮਿਸਰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਐਂਟੀਓਕਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਿਆ, ਤਦ ਵੀ ਐਂਟੀਓਕਸ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਟਿਕ ਸਕਿਆ, ਜੋ ਹੁਣ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਏ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ ਹੁਣ ਇਸ ਉਭਰਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਹੋਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਰਹੇ। ਸੀਰਿਆ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਪੋਮਪੀ ਨੇ, ਈ.ਪੂ. 65 ਵਿੱਚ, ਐਂਟੀਓਕਸ ਏਸ਼ੀਆਟਿਕਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸੀਰਿਆ ਨੂੰ ਰੋਮੀ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ।”

“ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਰੋਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਯਹੂਦੀਆਂ, ਨਾਲ ਸੰਧੀ ਰਾਹੀਂ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 161 ਵਿੱਚ ਜੁੜਿਆ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਕਾਲ-ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤਥਾਪਿ, ਉਸ ਨੇ ਯਹੂਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਸਤਵਿਕ ਜਿੱਤ ਰਾਹੀਂ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 63 ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।”

“ਪੌਂਟਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਮਿਥ੍ਰੀਦਾਤੇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਅਭਿਆਨ ਤੋਂ ਪੋਮਪੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਉੱਤੇ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਲਈ ਦੋ ਦਾਵੇਦਾਰ, ਹਿਰਕਾਨੁਸ ਅਤੇ ਅਰਿਸਤੋਬੁਲੁਸ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਪੋਮਪੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਅਰਿਸਤੋਬੁਲੁਸ ਦੇ ਦਾਵਿਆਂ ਦੀ ਅਨਿਆਇਕਤਾ ਨੂੰ ਭਾਂਪ ਲਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਆਪਣੀ ਅਰਬ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਛਿਤ ਮੁਹਿੰਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਫਿਰ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਨਿਆਂਸੰਗਤ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਦਿੱਸੇ। ਅਰਿਸਤੋਬੁਲੁਸ ਨੇ, ਪੋਮਪੀ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਂਪ ਕੇ, ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਜਾਜਨਾਂ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾਲ ਕਿ ਹਰ ਖ਼ਤਰੇ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਉਸ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗਾ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੋਮਪੀ ਨੇ ਉਸ ਭਰੋੜੇ ਦਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਅਰਿਸਤੋਬੁਲੁਸ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਚਾਲਚਲਨ ਉੱਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੂਰੀ ਅਧੀਨਤਾ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਕੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾ ਲਏ। ਪੋਮਪੀ ਨੇ ਇਸ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਗਥਿਨਿਉਸ ਨੂੰ, ਸੈਨਿਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਦਸਤੇ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ, ਉਹ ਧਨਰਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ-ਜਨਰਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਾਟਕ ਬੰਦ ਸਨ,

ਅਤੇ ਕਿਲੁਬੰਦੀ ਦੀਆਂ ਦੀਵਾਰਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਉਸ ਸਮਝੌਤੇ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।”

“ਪੋਮਪੇਯੂਸ ਨੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾ ਸਜ਼ਾ ਪੈਖਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਬਣਦੇ ਹੋਏ, ਅਰਿਸਤੋਬੁਲੁਸ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਬੇੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਕੜ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਸਮੇਤ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੂਚ ਕੀਤਾ। ਅਰਿਸਤੋਬੁਲੁਸ ਦੇ ਪੱਖਧਰ ਉਸ ਸਥਾਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਨ; ਹਿਰਕਾਨੁਸ ਦੇ ਪੱਖਧਰ ਫਾਟਕ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਪਿਛਲੇ, ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਪੋਮਪੇਯੂਸ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾ ਰੋਕਟੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਅਰਿਸਤੋਬੁਲੁਸ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈ ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਾਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਯ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪੱਕਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਪੋਮਪੇਯੂਸ ਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਕੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਸਾ ਸੁਰਾਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਹਮਲੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਥਾਨ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਨੌਕ ‘ਤੇ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਭਿਆਨਕ ਕਤਲੇਆਮ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਰੇ ਗਏ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਹਿਰਦੇ-ਵੇਦਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਯਾਜਕ, ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿਵਯ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੱਥ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨਿਯਤ ਕਾਰਜ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਮਾਨੋ ਉਹ ਉਸ ਉੱਨਮੱਦ ਕੋਲਾਹਲ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਗਿਆਤ ਹੋਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਵਧੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਲਹੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਰਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।”

“ਯੁੱਧ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਕੇ, ਪੋਮਪੀ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਕਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਸੀਰੀਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਖਿਰਾਜ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਜਿੱਤ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਜੋ “ਮਹਿਮਾਵੰਤ ਦੇਸ਼” ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲੋਹੀਂ ਪਕੜ ਵਿੱਚ ਤਦ ਤੱਕ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਸੀ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਗਲ ਨਾ ਜਾਵੇ।”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਇਹ ਗੱਲ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਚਲਚਲਾਹਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਉਹ ਖਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਫੜੀ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਡਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸੱਚ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਜਦੋਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਸਕਣ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸੱਚ ਹੈ, ਤਦ ਹੁਣ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪਰੰਪਰਾ ਨਾਲ ਚੰਬੜੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਉਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਗੇ।”

“ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤੇ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕੋਈ ਯਥਾਰਥ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਐਸੇ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਹੁਣ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਉੱਤੇ ਇਹ ਪਾਉਣਗੇ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਐਸੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਕੋਈ ਸੰਤੋਸ਼ਜਨਕ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਖੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵੱਡੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੇ ਐਸੇ ਹਨ ਜੋ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਪਰੰਤੂ, ਜਦ ਤੱਕ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮਾਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਅਤੇ ਅਕੇਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੇ ਆਏ ਸਨ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿੰਨੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯ ਗਿਆਨ ਦੀ ਥਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਏਗਾ; ਜੇ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਰਾਹੀਆਂ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛਾਣਣਗੀਆਂ, ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਗੰਧੂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੀਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਗਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੀਮਤੀ ਜੇਤ ਆਈ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਖਤਰੇ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੇਤ ਸਾਨੂੰ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਅਧਿਐਨ ਵੱਲ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਮਤਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂਚ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸਭ ਪੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਡੋਲ ਲਗਨ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਉਪਵਾਸ ਸਮੇਤ, ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਅਨੁਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਧਾਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਕੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਅਧਾਰਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਪਰਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਆਸ ਦਾ ਕਾਰਣ ਨਮਰਤਾ ਅਤੇ ਭੈ ਨਾਲ ਦੇ ਸਕਣ।

“ਉਤੇਜਿਤ ਕਰੋ, ਉਤੇਜਿਤ ਕਰੋ, ਉਤੇਜਿਤ ਕਰੋ। ਜਿਹੜੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜੀਵੰਤ ਹਕੀਕਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਸਿੱਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮੂਲ ਲੇਖ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜੇਹੇ ਤਰਕ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਈਏ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਦਾ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਾਡੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣਗੇ, ਸਗੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲੇ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗਹਿਰੇ ਪਰਖ-ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਾਰ ਸਕਣਗੇ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਜੋਂ ਤਿਆਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੱਡਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਵਰਤਾਓ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਇਹ ਸਾਡਾ ਗੰਭੀਰ ਯਤਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਗ ਪਏ, ਨਾ ਕਿ ਕੇਵਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਹੀ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ।”

“ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੌਧਿਕ ਉੱਨਤੀ ਭਾਵੇਂ ਜਿੰਨੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੇ ਕਿ ਵਧੇਰੇ ਜੇਤ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਗਹਿਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਖੋਜ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਜਾ ਵਜੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜਾਗਦੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਸ ਜੇਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਰਣ ਨੂੰ ਪਰਖ ਸਕੀਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਝਲਕ ਨੂੰ ਪਕੜ ਲੈਣਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਪੂਰਵਕ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਜੇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ।”

“ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਰਤਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਵਧੇਰੇ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਵਰਤਮਾਨ ਮਨੋਵਿੱਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਆ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸਾਡੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ, ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਤਦ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਲੋਕ ਵਜੋਂ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮ ਲਈ ਜਗਾਏ।” Testimonies, volume 5, 707, 708.